

– Ревизионния акт на „Изотимпекс“;

– Списък с имената на високопоставените лица, които са пречели на ревизията на Министерството на образованието и науката.

От обещанията на Тома Жеков очаквам с известен интерес доклада с временните резултати от ревизията на Българската външнотърговска банка. Може би той ще бъде следа към пълния ревизионен акт, който вече месеци наред търси колежката Александрина Димитрова?

Но Тома Жеков не изпълнява обещанията си. Вместо посочените материали изпраща няколко акта с изтекъл давностен срок, за които въобще не е ставало дума на изслушването му...

XI

Първото по-сериозно съдържане между нас (Ана Караиванова и мен) става, когато трябва да се подбере експерт за Комисията по корупцията. Аз продължавам да държа на кандидатурата на Тодор Теохаров. Но Ана Караиванова нещо се мръщи.

– Теохаров направи отлично впечатление на всички ни – припомням за срещата на комисията с него. – Той е мина на факти и документи. Разполага с обилна информация. Сигурен съм, че ще бъде на наше разположение при една съвместна работа.

Ана Караиванова не отхвърля направо офертата ми, но явно дава признаци, че не я одобрява.

– Тодор Теохаров едва ли би се съгласил да напусне топлото гнездо на старши съветник в Министерския съвет, за да стане експерт при нас. За него това ще бъде административно понижение.

– Ще се съгласи – уверявам я, тъй като предварително съм разговарял с него.

– Нека да помислим още малко – казва Ана Караиванова.

Докато тя мисли, сервирам идеята си на секретаря на комисията Владислав Даскалов. Сервирам я внимателно, не като твърдо мое решение, а като допитване. Правя, така да се каже, неофициална консултация.

Владислав Даскалов, изглежда, се поласкава от вниманието ми, защото веднага приема.

Споделям намерението си и с някои членове на комисията. Те нямат нищо против.

Убеден, че този път битката ще завърши в моя полза, чакам момента, когато Ана Караиванова ще постави въпроса на Кръглата маса.

Но тя все отлага и отлага. Трябвало да проучи въпроса по-издълбоко, да уведоми ръководството на парламентарната група и пр., и пр. Докато един ден на заседанието на комисията най-неочаквано се появява висок мъж с леко начупена коса и лице с правилни черти без особени белези.

– Да ви го представя – сочи към него Ана Караиванова. – Господин Белев. Нашият експерт.

Вероятно съм направил някаква кисела физиономия на възмутена изненада, защото Ана Караиванова, вторачвайки се в мен, обяснява:

– Господин Тамбуев предложи за експерт господин Теохаров. Нямам нищо против. Но, господа... – Тук тя обърсва с поглед членовете на комисията. – Съгласете се, че не е много морално да отклоним един човек от постоянната му работа в Министерския съвет и да го назначим на временна работа при нас. Аз лично не желая едно такова обстоятелство да тежи на съвестта ми.

Кой знае защо, в този миг Ана Караиванова изведнъж ми заприличва на Нора Ананиева. Закопаващата загриженост на Нора Ананиева към мен някак подло се смесва в съзнанието ми с преднамерената загриженост на Ана Караиванова към Тодор Теохаров. Това неискрено внимание към отхвърлената кандидатура прикрива факта, че кадровият въпрос на комисията е решен еднолично.

След заседанието разговаряме с Ана Караиванова насаме.

– Очевидно няма да можем да работим заедно – казвам.

– Защо? – прави се на изненадана тя.

– Ти не възприемаш нито една моя идея...

– Ако визираш случая с Теохаров, ще ти кажа направо, че предпочитам хиляди пъти никому неизвестния Белев пред много известния Теохаров. Белев няма да ни създава никакви неприятности. Тихо, скромно, почти незабележимо ще си върша работата. А Теохаров (извинявай, че ще бъда докрай откровена) е от хората, които ни се водят, ни се карат. Обича да се шуми около името му, да го снимат, да го показват по телевизията, да го изтъпанчват по вестниците.

– Създавал е сблъсъци, защото не се е съобразявал с етикети и авторитети. Той е непоклатим в ревизиите си. Оглежда фактите от всички посоки. Не лавира, не се поддава на влияния и манипулации. Журналистите симпатизират на такива хора и им дават трибуна. В това няма нищо лошо.

– Знаеш ли какво ми каза министърът на вътрешните работи? – пита ме от упор Ана Караиванова.

– Не знам, но предполагам.

– Каза ми, че Тодор Теохаров е черноглед. Във всеки човек вижда някакъв нарушител.

– Министърът на вътрешните работи е казал подобно нещо и на заседание на Министерския съвет. Но това не е попречило на проф. Любен Беров да го назначи за шеф на групата за проверки на корупцията в държавната администрация!

– Освен това – Ана Караиванова си дава напрегнато-съсредоточен вид, мъчейки се да намери най-точните думи за това, което иска да каже – Теохаров е без политическо доверие. Винаги е работил в ущърб на каузата ни.

– Винаги е работил в интерес на истината – контрирам я язвително. – А това, че каузата ни често се разминава с истината, си е виновна самата тя, а не Теохаров.

XII

Като бивш прокурор Ана Караиванова работи все с хора от т. нар. компетентни органи – полицаи, следователи, прокурори. Знае, че те са били, а повечето от тях и сега са още „Винаги верни на партията!“, въпреки деполитизацията им, и няма да я издънят с разкрития, подяждащи престижа на БСП. Тя устройва няколко изслушвания на такива служители – Ангел Ганев, началник отдел „Следствен“ на Главната прокуратура, Милен Кантарджиев, заместник-ръководител на столичната следствена служба, Кръстьо Комитов, началник направление „Икономическа полиция“ в Дирекцията на националната полиция, Ангел Александров, началник отдел „Разследване на крупни дела в областта на финансовата, кредитната и данъчната система“.

Общото между всички тези хора е това, че могат да говорят много, без да казват нищо. Тренирани са служебно да бъдат гос-